

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Կոիվ

Մաշոդ ցավերից մեզ չըկա դադար...
Ի՞նչ անենք... թախծի, վիատման ամպեր
Նորից պատել են մեր երկնականար.
Մեր շուրջը խավար, անթափանց գիշեր:

Մաշոդ ցավերից անվերջ հալածված.
Չենք գտնում անկյուն կյանքի խնջույքում.
Անվարդ մեր գարուն, մեր ճրագը մարած,
Թույն է ծովացել մեր տանջված կրծքում...

Բախտին խորթ զավակ. աշխարհին օտար,
Կրովի մեջ անցավ բովանդակ մի կյանք.
Ուրեմըն նորից կոիվ անդադա՛ր...
Կրովումն է և՛ մահ. կրովում և՛ փրկանք: